

דינו של שבועים שנה, ושבועים שנה הם שבע פני המלך, שאפלו הספימו כלם עליו (הבל) לרע, נקרע אותו גזר הדין. מה הטעם? משום שאחז באותו היום בכלל של כלם, שנקרא שבועה, ונקרא תשובה, ומשום כך בכלם הוא אחז, וחזר בתשובה, ונקרע גזר הדין בכלם. ועל כן שבועים שנה יש בחלום.

כמו כן הפהן מתעטר בשבועה, שנקרא שבעת ימים. אם פגם את ראשו, אותו שבועה שהוא כלל של כלם, מקריח ממנו כל אותה קדשה של כלם ששורה עליו. ועל כן הזהירו שלא יקרחה קרחה בראשם, וימצאו פגומים מהכל. ומשום כך הכהן צריך להמצא בשלמות יותר מהכל, כל שפן אותו שהוא עליון מכלם.

אמר רבי אבא, פאן בה"א תחתונה, פאן בה"א עליונה. פהן גדול, שהוא עליון מכלם, בה"א עליונה, שכתוב אשר יוצק על ראשו שמן המשחה ומלא את ידו וגו'. ומלא את ידו, שכתוב שבעת ימים ימלא את ידכם. פהן אחר בה' תחתונה, שכתוב לא יקרחה קרחה בראשם, וכתוב אחריו, ולא יחללו שם אלהיהם. והשם הזה הנו ידוע. ומשום כך כתוב, והפהן הגדול מאחיו אשר יוצק על ראשו שמן המשחה ללבש את הבגדים, כמו שאמרנו. ומשום שהוא קדוש כמו שלמעלה, כתוב ומן המקדש לא יצא.

רבי אבא פתח ואמר, (דניאל ט) לך ה' הצדקה ולנו בשרת הפנים כהיום הזה לאיש יהודה וליושבי ירושלים. אשריהם ישראל שהקדוש ברופ הוא התרצה בהם מכל העמים עובדי עבודה זרה, ומתוך אהבתם נתן להם תורת אמת, לדעת את דרך המלך הקדוש. שכל מי שמשפדל בתורה,

עליה (בלא) לביש, ההוא גזר דינא אתקרע. מאי טעמא. בגין דאחיד ביה בההוא יומא, בכללא דכלהו, דאקרי שבועה, ואקרי תשובה, בגין כך בכלהו אחיד, ואהדר בתשובה, ואתקרע גזר דינא בכלהו. ועל דא ודאי שבועין שנין איפא בחלמא.

בגוונא דא, פהנא אתעטר בשבע, דאקרי שבעת ימים, אי פגים רישיה, ההוא שבועה דאיהו פללא דכלהו, אקרח מניה פל ההוא קדושא דכלהו, דשריא עליה. ועל דא אזדהרו דלא יקרחה קרחה בראשם, וישתכחו פגימין מפלא. ובגין כך פהנא בעי לאשתפחא בשלימו יתיר מפלא, פל שפן ההוא דאיהו עלאה מפלהו.

אמר רבי אבא, פאן בה"א תתאה, פאן בה"א עלאה. פהן גדול דאיהו עלאה מפלהו, בה"א עלאה. דכתיב אשר יוצק על ראשו שמן המשחה ומלא את ידו וגו'. ומלא ידו דכתיב שבעת ימים ימלא את ידכם. פהנא אחרא בה' תתאה, דכתיב, לא יקרחה קרחה בראשם, וכתיב בתריה, ולא יחללו שם אלהיהם. והאי שם הא ידיעא איהו. ובגין כך פתיב, והפהן הגדול מאחיו אשר יוצק על ראשו שמן המשחה ללבוש את הבגדים, פמה דאמרן. ובגין דאיהו קדושא כגוונא דלעילא, פתיב ומן המקדש לא יצא.

רבי אבא פתח ואמר, (דניאל ט) לך יי' הצדקה ולנו בשרת הפנים כהיום הזה לאיש יהודה וליושבי ירושלים. זפאין אינון ישראל, דקודשא בריך הוא אתרעי בהו, מפל עמין עובדי עבודה זרה, ומגו רחימותא דלהון, יתב ומתוך אהבתם נתן להם תורת אמת, לדעת את דרך המלך הקדוש. שכל מי שמשפדל בתורה,